

A pályázat első gondolataként természetesen a meglévő, nyugodt rendbe való illeszkedés igénye fogalmazódott meg bennünk. Rendes derékszögű, kvadrátikus szerkeztésű házat ide! – hiszen miért is akarna más lenni a laborépület a többinél. Minél több oldalról vizsgáljuk azonban az épületet és környezetét – keresve az illeszkedés lehetőségét –, rá kell döbbernünk az első ötlet tarthatatlanságára. Ezt az új épületet nem lehet hagyományos módon kezelni! Ez a ház nem állhat be egyszerűen a többiek sorába.

A klinika egészének beépítését vizsgálva kiütözik a tervezési terület egyedülállósága: az ingatlan hegyesszögű sarkai – a szög szoros és átvitt értelmében egyaránt – szemet szűrnak. Róadásul a tervezési program olyan nagy intenzitású beépítést követel, amivel a szabályozási terv által meghatározott kubatúrát szinte teljes egészében ki is kell tölteni: az épület tömege óhatatlanul egy háromszög alapú hasáb lesz. Mit lehet ezzel kezdeni? Lehetne tömpítani az épület hegyesszögű éleit, de megszüntetni nem: a lényeg nem változna. Még nagyobb gond, hogy ez a beépítési adottság teljes mértékben idegen a meglévő épületek és az egész telep építészeti megjelenésétől. Ha a tervezendő épületünk ilyen erős kényszerek mellett is megpróbálná a meglévők formanyelvét, építészeti karakterét követni, ez nem sikerülhetne. Ezért úgy döntöttünk, nem követjük mereven elődeink gyakorlatát: nem öltöztetjük fel az új laborépületet magastetével, nem vakoljuk le a homlokzatát – ekkor az alkalmazkodás gyávaságnak hatna, és az összhang helyett disszonancia keletkezne. Ehelyett arra törekszünk, hogy az új épület önállóságát, az adottságokban és a mi korunkban gyökerező sajátosságait bátran felvállalva jelenjen meg.

